

Χρήστος Φλουρής, Σπίθα, Μυιστόρημα, Άνεμος εκδοτική, Αθήνα 2013

Περίληψη, οπισθόφυλλο

«...Πάντα θα βρίσκεται μια πηγή με νερό πλάι στη μεγάλη μας δίψα, πάντα θα βρίσκεται μια χαραμάδα με φως στο απόλυτο σκοτάδι... Μπορεί ο Θεός να μας έπλασε από πηλό, μα έβαλε μέσα σ' εκείνη τη φτηνή μάζα άφθονη ελπίδα και την ζύμωσε με τη σάρκα μας μαζί, με το είναι μας ολόκληρο. Η ελπίδα του ανθρώπου είναι ο Θεός που κουβαλάει μέσα του, ο καλός Θεός, που δεν τον τιμωρεί μόνο, δεν τον βασανίζει, δεν τον απειλεί με τις κόλασες και τα καζάνια με την πίσσα, μα του δίνει δύναμη να σταθεί στα πόδια του και να κουβαλήσει τη ζωή του παραπέρα».

Σ' αυτή τη διαπίστωση θα καταλήξει προς το τέλος των περιπετειών του ένας μουσουλμάνος που αναγκάζεται να φύγει από την Κρήτη με την ανταλλαγή των πληθυσμών, αφήνοντας πίσω του το σπίτι του και τον πιστό χριστιανό φίλο του.

Ένας έρωτας που θα γεννηθεί στα ερείπια της Σμύρνης, θα αναθερμάνει μέσα του την πίστη πως θα καταφέρει να ριζώσει σ' εκείνη τη γη, κι ας έχει αφήσει τις μισές του ρίζες στον τόπο που γεννήθηκε. Όταν κι αυτός ο έρωτας, θύμα της μισαλλοδοξίας και του φανατισμού, θα κινδυνεύσει να οδηγηθεί στη ματαιώση, παίρνει δύναμη μονάχα από τη στέρεα πεποίθηση πως «όλοι μέσα μας κουβαλάμε τη σπίθα που μέλλεται να γίνει πυρκαγιά. Αρκεί να σκάσουμε κάτω από τ' αποκαϊδία και να την βρούμε, κι ύστερα να βάλουμε πάνω της προσανάμματα, και να φυσήξουμε, για ν' ανάψει ξανά η φωτιά, η φωτιά εκείνη που θα δαμάσει τ' ασάλινα κελεύσματα της μοίρας και που θα κάνει να γίνει το θαύμα μπροστά στα ίδια μας τα μάτια».